

วัฒนธรรม

ชาวบรูไนส่วนใหญ่นับถืออิสลาม ซึ่งชาวบรูไนที่เป็นชาวมุสลิมนั้นต้องละหมาดห้าครั้งต่อวัน และวันศุกร์เป็นวันศักดิ์สิทธิ์ของชาวมุสลิม หลายบริษัทจะปิดทำการเช่นเดียวกับหน่วยงานราชการ

ในช่วงเดือนถือศีลอดของเดือนรอมฎอน สุลต่านได้ส่งเสริมให้มีการบรรยายคำภีร์อัลกุรอานก่อนเริ่มต้นการทำงานเพื่อเป็นการรับพรของพระอัลลอฮ์

ผู้หญิงบรูไนจะแต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่มีสีสดใส ส่วนมากจะเป็นเสื้อผ้าที่คลุมร่างกายตั้งแต่หัวจรดเท้า ผู้หญิงมุสลิมจะสวมผ้าคลุมศีรษะในที่สาธารณะและในสถานที่ราชการ

ผู้ชายมุสลิมจะแต่งกายเป็นทางการในสถานที่ราชการ และที่สาธารณะ คือจะสวมเสื้อแขนยาว ตัวเสื้อยาวถึงเข่า กางเกงขายาวแล้วนุ่งโสร่ง

การรับประทานอาหารร่วมกับชาวบรูไนโดยเฉพาะคู่เจรจาที่เป็นชาวมุสลิมควรระมัดระวังการสั่งอาหารที่เป็นเนื้อหมู และเครื่องดื่มที่เป็นแอลกอฮอล์ เนื่องจากผิดหลักปฏิบัติของศาสนาอิสลามและอาจขอให้คู่เจรจาชาวบรูไนช่วยเหลือกร้านอาหาร ทั้งนี้บรูไนไม่มีวัฒนธรรมการให้ทิปในร้านอาหารในกรณีที่เป็นร้านอาหารขนาดใหญ่จะมีการเก็บค่าบริการเพิ่มร้อยละ 10 อยู่แล้ว

ภาษาทางการ

ภาษาราชการหรือภาษาทางการที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารของประเทศบรูไนนั้นคือ *ภาษามาเลย์* (Malay หรือ Bahasa Melayu) ซึ่งภาษามาเลย์เป็นภาษาที่ชาวบรูไนใช้กันมาก สาเหตุเนื่องจากชาวบรูไนร้อยละ 66 มีเชื้อสายมาเลย์ โดยทัศนคติของชาวบรูไนเชื่อกันว่าการเรียนรู้ภาษามาเลย์จะช่วยสร้างความประทับใจให้แก่คู่แข่งรายของชาวบรูไนได้ แต่อย่างไรก็ตามชาวบรูไนส่วนมากสามารถพูดภาษาอังกฤษได้ และสามารถใช้อังกฤษในการติดต่อสื่อสารทางธุรกิจการค้าการลงทุนได้เช่นเดียวกัน และอีกภาษาหนึ่งที่ชาวบรูไนใช้กันมากรองลงมาคือ ภาษาจีน เนื่องจากมีชาวบรูไนเชื้อสายจีนอยู่ถึงร้อยละ 11 จึงถือได้ว่านอกจากภาษามาเลย์ที่บรูไนใช้เป็นภาษาทางการแล้วภาษารองลงมาคือ ภาษาอังกฤษและภาษาจีนเป็นภาษาที่ใช้ในการสื่อสารอย่างแพร่หลาย

ภาษาบรูไน

ภาษาบรูไน (Melayu Brunei) หรือภาษามาเลย์สำเนียงบรูไน หรือภาษาโอรัง บูกิต มีผู้พูดทั้งหมด 266,000 คน พบในบรูไน 215,000 คน (พ.ศ. 2527) ในบริเวณเมืองหลวงและตามแนวชายฝั่ง พบในประเทศมาเลเซีย 51,000 คน (พ.ศ. 2543) ในบริเวณชายฝั่งทางตอนเหนือ บาลาอิตบนและบริเวณแม่น้ำตูลูเตาของรัฐซาราวัก และในรัฐซาบาห์ จัดอยู่ในตระกูลภาษาออสโตรนีเซียน กลุ่มภาษามลายู-โพลีเนเซีย สาขามลายู-ซุมบาวัน สาขาย่อยมาเลย์อีก เป็นภาษาประจำชาติและภาษามาตรฐานของบรูไน ซึ่งแตกต่างไปจากภาษามาเลย์มาตรฐานของประเทศมาเลเซีย ใช้มากในบันดาร์เสรีเบกาวันและบริเวณใกล้เคียง และจะพูดภาษามาเลย์มาตรฐานได้ด้วย

ภาษามาเลย์ หรือ ภาษามลายู (มาเลย์: Bahasa Melayu)

เป็นภาษากลุ่มออสโตรนีเซียน ที่พูดโดยชนชาติมลายูซึ่งเป็นชนพื้นเมืองของคาบสมุทรมลายู ทางใต้ของประเทศไทย ประเทศสิงคโปร์ และบางส่วนของเกาะสุมาตรา เป็นภาษาทางการของประเทศมาเลเซียและประเทศบรูไน และเป็น 1 ใน 4 ภาษาทางการของประเทศสิงคโปร์ นอกจากนี้ยังใช้เป็นที่พักผ่อนในประเศติมอร์ตะวันออก

ในการใช้ภาษาโดยทั่วไป ถือว่าเหมือนกัน หรือสื่อสารเข้าใจกันได้กับภาษาอินโดนีเซีย (ภาษาอินโดนีเซีย) อันเป็นภาษาทางการของประเทศอินโดนีเซีย แต่ใช้ชื่อแยกกันด้วยเหตุผลทางการเมือง อย่างไรก็ตาม เมื่ออยู่ในพื้นที่ต่างกัน การใช้ภาษา รสนิยมทางภาษา จึงแตกต่างกันไป แต่ไม่มากนัก

มาตรฐานอย่างเป็นทางการของภาษามลายูนั้น มีการตกลงร่วมกันระหว่างอินโดนีเซีย มาเลเซีย และบรูไน ว่าใช้บาฮาซาริเยา (Bahasa Riau) เป็นมาตรฐาน อันเป็นภาษาของหมู่เกาะรีเยา ซึ่งถือว่าเป็นต้นกำเนิดของภาษามลายูมาช้านาน

ไวยากรณ์: ภาษามาเลย์เป็นภาษารูปคำติดต่อ การสร้างคำใหม่ทำได้ 3 วิธีคือ ลงวิภัติปัจจัยที่รากศัพท์ สร้างคำประสมหรือซ้ำคำ

ز	ر	ذ	د	خ	چ	ح	ج	ث	ت	ب	ا
zai	ra	dzal	dal	kha	cha	ha	jim	tha	ta	ba	alif
z	r	dz	d	kh	ch	h	j	th	t	b	-
[z, dʒ]	[r]	[dz]	[d]	[x, k]	[tʃ]	[h]	[dʒ]	[s]	[t]	[b]	[∅]
ق	ڦ	ف	غ	غ	ع	ظ	ط	ض	ص	ش	س
qaf	pa	fa	nga	ghain	ain	dzo	tho	dhad	shad	shin	sin
q	p	f	ng	gh	ʿ	dz	th	dh	ʃ	sh	s
[k]	[p]	[f, p]	[ŋ]	[ɣ, r]	[∅]	[z]	[t]	[z, dʒ]	[s]	[ʃ, s]	[s]
ن	ي	ء	لا	ه	و	و	ن	م	ل	ك	ك
nya	ya	hamzah	lam alif	ha	va	wau	nun	mim	lam	gaf	kaf
ny	y		la	h	v	w	n	m	l	g	k
[ɲ]	[j]		[la]	[h]	[v]	[w]	[n]	[m]	[l]	[g]	[k]